Небажання влади "образити" Бойко гальмує покарання цілої купи проросійських упирів

Читать на русском

Небажання влади "образити" Бойко гальмує покарання цілої купи проросійських упирів

Верховна Рада прийняла за основу законопроєкти, які дозволять позбавляти звань та нагород. А далі почалися політичні ігри.

У 2022 році на сайті президента Володимира Зеленського з'явилася петиція, яка швидко набрала необхідні 25 тис. голосів. Її підписанти вимагали негайно позбавити народного депутата Юрія Бойка звання Героя України, нагадує видання "Главком". До початку великої війни він був одним зі співголів нині забороненої проросійської фракції ОПЗЖ та їздив разом з Віктором Медведчуком на аудієнцію до Володимира Путіна.

Уряд, якому Зеленський дав доручення розібратися, відрапортував, що працює над усуненням складнощів законодавства, які заважають «дегероїзації» Бойка. Прем'єр-міністр Денис Шмигаль зауважив, що чинне законодавство не дозволяє позбавити державних нагород не тільки Бойка, а й інших «зашкварених» діячів. Мовляв, дати нагороду можна, а от забрати назад – ні. Але прем'єр пообіцяв знайти вихід у вигляді нового законопроєкту, який цю колізію усуне.

Ці гучні обіцянки Шмигаль дав ще 7 лютого 2023 року, і через три дні відповідний урядовий законопроєкт № 8407-2 було зареєстровано у Раді. Тодішній міністр культури Олександр Ткаченко повідомляв, що схвалення механізму позбавлення колаборантів і зрадників звань та державних нагород – «питання тижнів».

Але надалі про обіцяний урядовий законопроєкт взагалі забули. Юрій Бойко, наприклад, залишається Героєм України (на відміну від Степана Бандери, у якого це звання у 2010 році забрав Донецький окружний адмінсуд), як і Таїсія Повалій, Ані Лорак та інші любителі «русского міра», які пов'язали своє життя з країною-агресоркою, – народними артистами України. Ба більше, народними артистами України продовжують бути такі відверті підлабузники кремлівського режиму та оспівувачі «спецоперації», як громадяни РФ Микола Басков та Філіп Кіркоров, котрі перебувають під українськими санкціями.

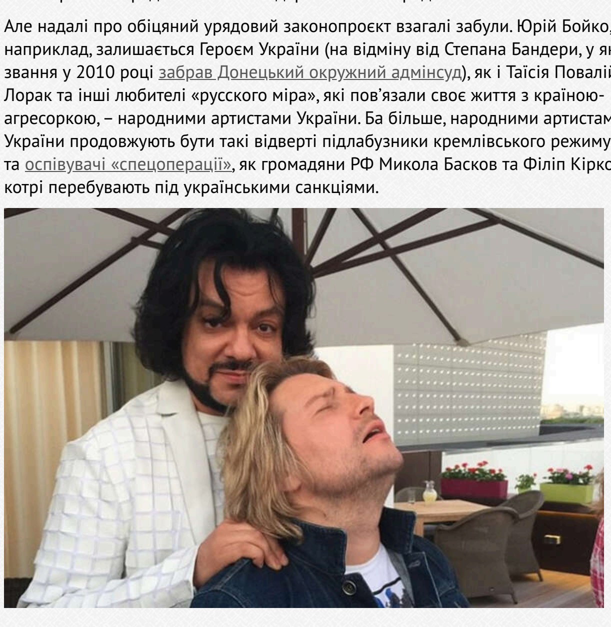
Путіністи Філіп Кіркоров та Микола Басков і під час війни лишаються народними артистами України

Війна змусила прискіпливіше подивитися на список Героїв України. Серед них досі значаться одіозний екскерівник «Мотор Січі» В'ячеслав Богуслаєв, який під час війни постачав до Росії двигуни до бойових гелікоптерів, а нині перебуває під вартою за підозрою у колабораціонізмі. Зірки Героя досі не позбавлені також обвинувачений у держзраді гендиректор сімферопольського заводу «Фіолент», вірний член путінської «Єдиної Росії» Олександр Баталін, митрополит-провокатор УПЦ МП Михайло Жар (Лонгін) та інші неоднозначні персонажі.

Різними орденами держава свого часу щедро нагородила багатьох з тих, хто нині стали колаборантами і викорчовують все українське на окупованих територіях. Осипані нагородами і високопоставлені «регіонали», до яких зараз є безліч претензій у відповідних органів: від Нестора Шуфрича, котрий перебуває за ґратами в Україні, до Андрія Клюєва та Миколи Азарова, які давно втекли до Росії.

Екскерівник підприємства «Мотор Січ» В'ячеслав Богуслаєв, проти якого застосовані санкції РНБО, – досі має звання Героя України

Якщо росіяни Басков з Кірковором отримали свої звання в Україні випадково (з барського плеча Кучми та Ющенка відповідно), то історія з Героєм України, народним артистом Михайлом Резніковичем – іншого штибу. Це дуже показовий приклад того, як українські діячі культури, м'яко кажучи, зі своєрідним ставленням до незалежності України, продовжують перебувати в її елітному пантеоні.

Багаторічний керівник Національного академічного драматичного театру імені Лесі Українки (раніше відомого як Театр російської драми) після початку повномасштабної війни залишив Україну, довго судився проти свого звільнення та бідкався в соцмережах на витіснення російської мови зі сцени театру. При цьому Резнікович залишається ще й заслуженим діячем мистецтв Російської Федерації – звання йому присвоїв Путін у 2001 році.

Минулого року на запитання «Главкому», чи не муляє йому таке звання під час російської агресії, Герой України туманно відповів, що це є «особистою позицією кожної людини». Але нещодавні публічні висловлювання Резніковича в інтерв'ю ворожому пропагандисту не лишили сумнівів: путінськими нагородами він відверто пишається, а з Києва втік не через російські ракетні обстріли, а через «нищення в Україні російської культури».

Екскерівник Національного академічного драматичного театру ім. Лесі Українки Михайло Резникович більше пишається званням, отриманим з рук Путіна, ніж українськими державними нагородами

Конкуренція законопроєктів

Сьогодні питання державних нагород регулює закон від 2000 року. За ним, позбавити нагород може президент України «лише у разі засудження нагородженого за тяжкий злочин за поданням суду у випадках, передбачених законом». Процедура така: суд має надіслати подання, а Комісія державних нагород і геральдики – підготувати відповідні клопотання. Але на практиці ця процедура не працює.

У парламенті є три законопроєкти, що стосуються оновлення сфери державних нагород і, відповідно, норм їх позбавлення.

Окрім урядового законопроєкту, свій зареєстрували парламентарі провладної фракції. У законопроєкті №8374 пропонується внести до списку підстав для позбавлення державних звань та нагород:

1. рішення суду про визнання особи винною у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого злочину, кримінальних правопорушень, передбачених статтями 111 (частина 1), 114 (частина 2), 422–426 (частина 1), 434–436 (частина 2) Кримінального кодексу;
2. санкції проти особи, передбачені пунктом 24 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції».

Перераховані норми Кримінального кодексу стосуються колабораційної діяльності, несанкціонованого поширення інформації про переміщення зброї чи підрозділів ЗСУ та інших злочинів воєнного часу. «Санкційна» стаття передбачає заборону діяльності на території України та заборону набуття у власність земельних ділянок. Також особам, які потрапили під санкції, держава Україна відмовляє в наданні або скасуванні дозволу на імміграцію, скасовує дію посвідок на постійне чи тимчасове проживання в Україні тощо.

Під законопроєктом №8374 стоять підписи нардепів різних фракцій, зокрема, керівництва профільного комітету з питань гуманітарної та інформаційної політики – голови Микити Потураєва, його заступниці Євгенії Кравчук та першого віцеспікера Олександра Корнієнка.

На відміну від урядового варіанту, у депутатського законопроєкту на перших порах все йшло за планом. 21 березня 2023 року парламент проголосував за нього у першому читанні, і вже у травні-червні минулого року комітет підготував документ до фінального голосування.

Голова комітету з інформаційної та гуманітарної політики Микита Потураєв просуває законопроєкт № 8374, за яким позбавляти державних нагород президент зможе за рішенням суду та РНБО

До другого читання проєкт дійшов із суттєвими змінами. Якщо спочатку в ньому йшлося лише про діячів культури, то пізніше цей список розширився за рахунок сумнівних Героїв України, орденоносців, «заслужених юристів» та інших осіб, відзначених державними нагородами і званнями.

А ще раніше Рада ухвалила у першому читанні інший законопроєкт щодо позбавлення державних нагород (№6163). Його було подано до повномасштабної війни – у жовтні 2021 року. Авторами законопроєкту є Роман Лозинський з фракції «Голос», а також депутати, що пізніше поставили свої підписи під законопроєктом №8374 (ті ж Потураєв, Корнієнко та ін.).

«Проєкт Лозинського» передбачає, що Верховна Рада та РНБО отримують право вносити на розгляд президента обґрунтоване подання про позбавлення державної нагороди винятково у випадках, коли нагороджений вчинив дії, спрямовані на:

- популяризацію або пропаганду органів держави-агресорки та її посадових осіб;
- виправдання, визнання правомірності або публічне заперечення збройної агресії проти України, анексії території України державою-агресоркою, порушення територіальної цілісності, суверенітету України;
- у разі, якщо правоохоронні органи встановили зв'язки нагородженого з окупаційними силами та/або окупаційними адміністраціями держави-агресорки.

Законопроєкт авторства Романа Лозинського («Голос») був прийнятий у перші місяці після повномасштабного вторгнення. Сам Лозинський пішов добровольцем до війська

Законопроєкт було прийнято за основу 14 квітня 2022 року, і майже півтора року знадобилося комітету з питань національної безпеки, оборони та розвідки, щоб підготувати його до другого читання. Але з грудня 2023 року щодо цього документа, як і щодо «проєкту Потураєва», немає жодного руху.

«Наш проєкт проголосували першим, причому конституційною більшістю, а те, що народні депутати провладної партії зареєстрували ще кілька приблизно ідентичних, більше схоже на бажання заробити якісь політичні бали», – каже «Главкому» Роман Лозинський.

Для повноти картини варто згадати, що у списку законопроєктів про позбавлення державних звань та нагород є ще один – авторства соратника Бойка з «Платформи за життя та мир» Григорія Мамки. Депутат пропонує лише додати до існуючої нині процедури одну підставу для позбавлення держвідзнак – засудження за «особливо тяжкі злочини», зокрема, за державну зраду, диверсію, посягання на територіальну цілісність і недоторканність України, колабораційну діяльність, тобто всі злочини, актуалізовані воєнним часом.

До цього ж часу нема процедури позбавлення нагород за скоєння особливо тяжких злочинів за рішенням суду. Нардеп вважає, що санкції РНБО не повинні стати підставою для позбавлення звань чи орденів. Він звертає увагу на законодавство про санкції, за яким вони запроваджуються на той чи інший термін.

«Уявіть собі: проти когось вводять санкції та на цій основі відбирають звання. Припустимо, минає п'ять років і санкції знімають, – розмірковує Мамка у розмові з «Главкомом». – І що, ми тоді будемо під барабани повертати звання назад?».

Натомість Лозинський вважає, що механізм проведення рішень через РНБО є єдиним ефективним, оскільки через суди покарання осіб, котрі переважно перебувають поза межами України, відбувається дуже довго та складно.

«Золота акція Бойка»

Про законопроєкти Потураєва та Лозинського, які б посприяли відновленню справедливості нагородної політики та викреслили зрадників і колаборантів із лав Героїв, небайдужі нардепи регулярно нагадують на погоджувальних радах, але керівництво парламенту та монобільшості непохитне.

Депутатська група «Платформа за життя та мир» і один з її лідерів Герой України Бойко є стабільними партнерами влади, тож Банкова не бачить сенсу в тому, щоб псувати відносини з колишніми «ОПЗЖівцями», котрі стали на «шлях виправлення». Завжди знаходяться важливіші законопроєкти, для схвалення яких потрібні голоси депутатів з «токсичних» груп.

Ініціатори законопроєкту № 8374 зі «Слуги народу» тільки розводять руками: усі питання – до погоджувальної ради, яка вже стільки часу не виносить «проєкт про нагороди» у сесійну залу.

Небажання керівництва «слуг» ухвалювати механізм позбавлення державних звань, схоже, полягає у небажанні псувати відносини з Юрієм Бойком, есксспівголовою колишньої ОПЗЖ та Героєм України

Іронія у тому, що навіть після прийняття відповідного закону Бойку, найвірогідніше, не загрожує втрата звання Героя, яке він отримав у 2004 році від Леоніда Кучми за «визначні особисті заслуги перед Українською державою у розвитку паливно-енергетичного комплексу». Щоб позбавити Бойка Зірки Героя, його мають або засудити за однією з «колабораційних» статей, або накласти санкції через Радбез.

І зараз небажання образити одного поважного політика гальмує покарання тих осіб, які вже ходять під санкціями або звинувачені у державній зраді.

Співавтор законопроєктів 8374 та 6163, Володимир В'ятрович з «Європейської солідарності» нагадує про інший зареєстрований законопроєкт, який дає можливість забирати мандати у представників заборонених партій, принаймні на рівні місцевих рад. Але й він для керівництва парламенту та монобільшості «не на часі».

«Депутати від заборонених партій деколи є зручними для влади, і голосують за потрібні їй речі, – констатує В'ятрович у розмові з «Главкомом». – Бойко та компанія зараз демонструють у виступах відданість та лояльність, різко стали євроінтеграторами та прихильниками НАТО. Єдине питання, в якому вони зберігають свою проросійську личину, – це питання захисту російської церкви. Але раніше вони багато публічно виступали з антиукраїнськими заявами. Можна підняти навіть дуже очевидні речі – їхню поїздку цілою делегацією до Москви кілька років тому. Здається, діяльність далеко не всіх учасників цієї делегації зараз розслідують».

До речі, після тієї поїздки Медведчука та Бойка до Кремля у березні 2019 року СБУ заявляла про досудове розслідування у кримінальному провадженні за ознаками посягання на територіальну цілісність України та державної зради. У 2022-му Генпрокуратура звинуватила Медведчука у держзраді та сприянні діяльності терористичних організацій, невдовзі Київ обміняв «цінного кадра Путіна» на українських полонених із «Азовсталі». А до Бойка, який підтримав позбавлення депутатських мандатів Медведчука та інших своїх колишніх соратників з ОПЗЖ, досі офіційних претензій немає.

«Для мене не є принциповим, чий законопроєкт проголосують. Але просто абсурдно, коли проєкт, який підтримала конституційна більшість депутатів на початку повномасштабного вторгнення, потім спускають на гальмах, тому що комусь щось не подобається. Можливо, важливі (для монобільшості – «Главком») голоси ОПЗЖ. Тому такі ініціативи поки не мають шансів», – резюмує Роман Лозинський.

Поки питання дискредитованих героїв та народних артистів стало заручником політичних ігор, дедалі частіше лунають голоси щодо перегляду всієї системи держнагород, яка у наші часи виглядає архаїзмом. Але ці розмови не скасовують того факту, що держава не здатна позбавити вищих відзнак навіть відвертих ворогів.

Уламки донедавна другої за кількістю та вже неіснуючої фракції ОПЗЖ продовжують визначати порядок денний парламенту. Притчею во язицех, як вже зауважував вище В'ятрович, став законопроєкт про заборону Московської церкви в Україні. Він також застряг у Верховній Раді не в останню чергу через категоричну позицію груп «Платформа за життя за мир» та «Відновлення України», що утворилися з депутатів колишньої ОПЗЖ. Ці групи, попри нинішню позірну невидимість, вже так привчили хитку монобільшість до їхньої «милиці» у ключових голосуваннях, що їх просто остерігаються зайвий раз дратувати.

Павло Вуєць, опубліковано у виданні «Главком»

Теги: Вятрович Владимир · Лозинский Роман · РНБО · СНБО · Потураев Никита · Кравчук Евгения · Корниенко Александр · Клюев Андрей · Азаров Николай · Азаров · Баталин Александр · метрополит Лонгин · Вячеслав Богуслаев · Богуслаев · Филипп Киркоров · Киркоров Филип · Киркоров · Басков Николай · Басков · Ани Лорак · Повалий · Ткаченко Александр · Верховна рада · Верховная рада · Зеленский · Бойко Юрій · Бойко Юрий · Бойко · Медведчук Віктор · Медведчук Виктор · Медведчук · ОПЗЖ · Шмигаль Денис · Шмигаль · Шмыгаль · Шмыгаль Денис · Путін · Путин

Сергій Климчук
ОГЛЯДАЧ КРИМІНАЛЬНИХ НОВИН

14 травня 2024 г., 18:42 · Переглядів: 2596 · Коментарі: 0

Роздрукувати · Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал
Реклама на сайті • Наші партнери
Політика конфіденційності
Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.
0.045789